

Όταν βυθίζεται το πιάνο
When the piano sinks
Quand le piano chavire
Wenn das Schiff kentert

scan0001.jpg
Type: JPEG Image
Size: 4,30 MB
Dimension: 2550 x 3507
pixels

ANDREAS GEORGALLIDES

Περιεχόμενα

ΦΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ	5
ΠΛΗΝ ΟΣΩΝ ΕΙΠΑ	6
ΑΦΙΛΟΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ	7
ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ	8
ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΟ ΟΛΟ	9
ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΠΟΥ ΤΕΜΝΟΝΤΑΙ	10
ΑΦΗΡΗΜΕΝΟ ΕΙΔΩΛΟ	11
ΕΚΤΟΣ ΠΕΔΙΟΥ ΔΙΑΦΥΓΗΣ	12
ΝΑΥΑΓΩ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ	13
ΑΦΘΟΝΙΑ ΣΤΙΓΜΗΣ	14
ΑΘΡΟΙΣΜΑ ΚΕΝΩΝ	15
ΑΜΕΘΥΣΤΗ ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΗ	16
ΜΕΤΑΞΥ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΥ, ...	17
ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΦΩΣ	18
ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ	19
Η ΜΕΤΑΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ	20
ΑΔΙΑΒΡΟΧΩ	21
.....	22
ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	23
(ΑΦΗΡΗΜΕΝΑ)	24
ΚΥΚΛΟΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΝΤΡΟ	25
ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ	26
. - , ...	27
Η ΑΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ	28
ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΗΘΕΝ	29
ΔΙΑΚΕΝΗ ΣΥΝΑΦΕΙΑ	30
ΑΝΤΙΣΕΙΣΜΩ ΣΤΙΣ ΔΟΝΗΣΕΙΣ	31
ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΣΙΩΠΗΣ	32
ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ	33
ΣΠΑΡΑΓΜΑΤΑ ΦΩΤΟΣ	34
ΓΥΜΝΕΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ	35
ΔΙΓΡΑΜΜΙΚΗ ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ	36
ΠΟΛΥΧΡΩΜΑ ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ	37
ΑΙΟΛΙΚΗ ΑΝΑΠΝΟΗ	38
ΜΙΑ Θ Α Λ Α Σ Σ Α ΚΟΜΜΑΤΙΑ	39
ΟΣΟ ΑΔΙΑΦΟΡΕΙ ΤΟ ΑΔΙΑΦΟΡΟ	40
ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΚΛΕΙΣΤΟ	41
ΕΥΘΡΑΥΣΤΑ ΣΩΜΑΤΑ	42
ΕΦΙΠΠΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ	43
ΟΣΟ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ	44
μάτια	45
ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ	46
Α ά Ν ν Θ θ Ρ ρ Ω ω Π π Ο ο Σ ς	47
ΚΟΚΚΙΝΟ ΔΑΣΟΣ	48
ΕΚΜΑΓΕΙΑΚΟ ΦΩΣ	49
ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΠΝΟΗ	50
ΣΕ ΜΗ ΛΟΓΙΚΟ ΧΩΡΟ	51
Ο (έβδομος) ΣΤΙΧΟΣ	52

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.....	53
ΟΡΙΑΚΕΣ ΑΝΤΟΧΕΣ.....	54
ΕΠΑΛΛΗΛΩ ΩΣ ΠΑΡΑΛΗΠΤΗΣ.....	55
ΑΝΑΤΟΜΙΑ.....	56
ΤΟ ΧΑΟΣ ΡΑΓΙΖΕΙ.....	57
ΟΡΘΙΑ ΚΤΙΡΙΑ.....	58
ΑΙΑΝΤΕΙΟΣ ΓΕΛΩΣ.....	59
ΕΝΟΡΑΣΗ.....	60
ΑΝΤΙΜΟΤΙΒΙΑΚΗ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ.....	61
ΓΙΑΤΙ ΕΜΜΕΝΩ.....	62
(.....)	63
ΜΑΓΜΑ.....	64
ΕΙΣΟΔΟΣ Ή ΕΞΟΔΟΣ.....	65
ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΞΗΡΑΣ.....	66
ΕΦΕΔΡΙΚΟΣ ΛΑΜΠΤΗΡΑΣ.....	67
ΣΚΕΥΩΡΙΑ.....	68
ΑΠΟΛΥΤΟ.....	69
ΔΙΑΧΥΣΗ ΦΩΤΟΣ.....	70
$B = K \cdot M \cdot m / R^2$	71
ΔΙΑΛΟΓΟΣ.....	72
ΕΥΘΕΙΑ ΜΕ ΓΩΝΙΕΣ.....	73
ΑΠΕΡΙΟΔΗ ΥΠΟΘΕΣΗ.....	74
ΑΠΥΘΜΕΝΑ.....	75
ΑΥΤΟΠΤΗΣ ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ.....	76
ΜΙΣΟ ΕΙΔΩΛΟ.....	77
ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ.....	78
ΑΠΡΟΣΕΚΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ.....	79
ΠΡΟΣΩΠΑ.....	80
ΠΕΤΡΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ.....	81
ΤΡΕΙΣ ΤΕΛΕΙΕΣ.....	82
ΧΛΩΜΟ ΚΡΑΣΙ.....	83
ΑΠΟΝΟΜΗ.....	84
%.....	85
ΑΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ.....	86
Α'.....	86
Β'.....	87
Γ'.....	88
Δ'.....	89
Ε'.....	90
Ζ'.....	91
Η'.....	92
Θ'.....	93
Ι'.....	94
ΘΕΕ ΤΗΣ.....	95
ΠΡΟΣΩΠΟ ΑΠΡΟΣΩΠΟ.....	96
ΚΛΑΣΜΑΤΙΚΟ ΠΕΤΑΓΜΑ.....	97
ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ.....	98
ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ.....	99
Σ' ΑΓΑΠΩ.....	100
ΤΟ ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟ.....	101

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ.....	102
ΜΕΛΩΔΙΚΗ ΣΙΩΠΗ.....	103
ΑΤΙΤΛΟ.....	104
ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΦΩΤΙΑ.....	105
ΤΟ ΒΑΘΟΣ.....	106
ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ.....	107
ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ.....	108
ΔΥΟ ΚΕΡΙΑ.....	109
ΜΝΗΜΗ.....	110
ΜΕΤΑΓΓΙΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ.....	111
ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΔΥΟ ΖΩΕΣ.....	112
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΔΕ ΜΕ ΠΕΡΠΑΤΑ ΠΙΑ.....	113
Η ΜΟΝΑΔΑ.....	114
ΛΕΙΨΟΦΕΓΓΑΡΙΑ.....	115
ΦΑΚΟΣ.....	116
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ.....	117
Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΤΕ.....	118
ΕΠΙΠΛΕΩ.....	119
ΑΠΛΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ.....	120
ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΟΙΗΜΑ.....	121
ΥΨΟΣ.....	122
ΕΠΑΧΘΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.....	123
ΚΑΝΕΝΑ ΑΝΤΙΟ.....	124
ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ.....	125

ΦΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

,γράφω
για τις φασματικές τιμές των πραγμάτων.
Για τα χρώματα εκείνα
που λόγω ανάμειξης - δεν ξεχωρίζουν
Για τους ήχους εκείνους
που λόγω φύσης - δεν αναγνωρίζονται
Για εκείνο το Απόλυτο το οποίο αποτελεί,
το ίδιο το Φάσμα

ΠΛΗΝ ΟΣΩΝ ΕΙΠΑ

Υπόλογος

σ' ένα παιγνίδι

υπό το φως της εισπνοής μου - αναπνέω.

Δυστυχισμένη άποψη

η λογική εικόνα της εικόνας μας.

Πλην - όσων είπα, παρατήρησα.

Παρατήρησα την έκφραση του ύφους.

Τώρα μετρώ επίθετα

που τρέχουν στα συρτάρια.

Καλό υπόλοιπο,

αλλά - μην φεύγεις το χειμώνα.

Τα συρτάρια, είναι ακόμη ανοικτά.

Ο χειμώνας κάνει κρύο.

ΑΦΙΛΟΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Προσθέτω, λίγο ουρανό στη σκέψη μου
και ταξιδεύω - εκεί - που με ορίζω.
Κλειδώνομαι στις αφιλόξενες θάλασσες
και παρασέρνω τα κύματα στο ναό της σιωπής.
Πλήθος οι ρόλοι.
Μα το ξέρεις,
υπάρχω όσο δεν συμμετέχω στο μύθο.
Πλήθος οι ρόλοι.
Μα το ξέρω,
ο καλύτερος παρατηρητής
δεν βλέπει μόνο με τα μάτια.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Κενοφωτεί το φεγγάρι
και οι ουρανοί μου ξεχασμένοι
αποσιωπούνται στο χώρο του ήχου.
Οι φωνές των πουλιών
δηλώνουν την αντάμωση
και το θρόισμα των φύλλων
ακυρώνει τις μεγάλες αποστάσεις
Αναδιπλώνομαι αμφίρροπα και ακλονώ άκαιρα
χωρίς να λογαριάζω τον εξανεμισμό του χρόνου.
Όσο το θρόισμα των φύλλων
δεν κάνει φασαρία,
εγώ θα το ακούω.

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΟ ΟΛΟ

Στο χορό των αμφισημιών
ανάγομαι σε μέγα χορευτή.
Εκεί όπου ραγίζονται τα βήματα
περιορίζομαι μαζί σου.
Υιοθετώ
τις αφηρημένες σου διαρρυθμίσεις
κι ασυμμετρώ
εκεί που σταματώ να σε θυμάμαι.
Λίγη θάλασσα.
Δεν απαλλάσσομαι απ' το φως.
Τώρα πια το ξέρω,
ένας αφηρημένος καθρέφτης
δίνει επίσης είδωλα.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΠΟΥ ΤΕΜΝΟΝΤΑΙ

Αντιγράφεις το ψεύτικο
συντηρώντας καταμετρημένες υποψίες.
Βεβηλώνεις τα μάτια σου
πειθαρχώντας εκεί που δεν υπάρχει.
Φοβάσαι τις παράλληλες που τέμνονται φιλόδοξα
και ρίχνεις άγκυρα,
για να βουλιάξεις στη στεριά.

ΑΦΗΡΗΜΕΝΟ ΕΙΔΩΛΟ

Καταλογίζω,
τις ανυποψίαστες αποδράσεις
των διανοητικών μου ασυνεπειών,
σε εκείνη τη γυμνή έκφραση του κλειστού ^{άνω} τελεία
στα αφηρημένα σου μάτια.
Η ευθύνη της απαλλαγής μου
με απαλλάσσει από το δήθεν παρόν
και μου υπενθυμίζει πως ζω το μέλλον
για να μην χάσω
ούτε στιγμή το παρελθόν.

ΕΚΤΟΣ ΠΕΔΙΟΥ ΔΙΑΦΥΓΗΣ

Φοβάσαι το φόβο σου,
αλλά κρατάς
την περιορισμένη σου αναπνοή όρθια,
για να συντηρείς
τη σκιά του φόβου του δικού μου.
Άφοβα δεν μπορείς να φοβηθείς,
γιατί αναπνέεις
αυτό που αναπνέω.

ΝΑΥΑΓΩ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

*Στις γειτονιές των ματιών σου
θα σεργιανίσω πάλι το χαμόγελό μου.
Θα ακουμπήσω το φως στο κατώφλι σου
και θα μαζέψω τα χέρια μου
για να σε αγγίξω.
Ύστερα,
θα χαθώ στον ανοιξιάτικο χειμώνα μου
για να μπορώ έτσι
να συμμετέχω
στο τραγούδι της φωνής σου.*

ΑΦΘΟΝΙΑ ΣΤΙΓΜΗΣ

Αποπλανώ τις ανακρίβειές σου
αναδιπλώνοντας - έτσι - την αφθονία της στιγμής.
Οι σιωπές σου
ενισχύουν την τραγικότητα του Είναι,
αλλά κανένα αύριο δεν συνθέτει το παρόν.
Τα όμοια μοιάζουν της ομοιότητάς τους,
αλλά η ομοιότητα
δεν μοιάζει με αυτά.

ΑΘΡΟΙΣΜΑ ΚΕΝΩΝ

Πώς βλέπω αυτό που ακούω
θα το πω με τα μάτια
όταν θα χαϊδέψω τα δικά σου χέρια
που ποτέ δεν πρόσεξες,
γιατί συνήθιζες να τα κρύβεις
στις τσέπες του κενού σου.

ΑΜΕΘΥΣΤΗ ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΗ

Αποπλέω για λίγο της μορφής σου
καταπλέοντας - έτσι - στη μορφή σου.
Όλες οι θάλασσες ένας καθρέφτης
κι εγώ για είδωλό μου, λαμβάνω εσένα.
Μια απόλυτη αμέθυστη αυτοαναίρεση.

ΜΕΤΑΞΥ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΥ,

αναπνοές.
Μεταξύ εισπνοής και εκπνοής,
εσύ.

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΦΩΣ

Αχρωματώ στο βυθό των ματιών σου
ανατρέποντας τη σκιά μου.
Πλησιάζω το σκοτεινό μου φως
και γίνομαι αέρας - για να υπάρχω.
Ο χρωμόχωρος παραιτείται,
εκεί όπου οι αριθμοί - αρχίζουν να ορίζουν.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Το ελάχιστο απόλυτο
μονώνει τη χαρά του ανικανοποίητου
και αναπνέει την αδιαφορία
των αποδεσμευμένων αντικατοπτρισμών του.
Ο καθρέφτης σου δείχνει πάντα
κάτι περισσότερο
από αυτό
που μπορείς να δεις.

Η ΜΕΤΑΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ

Εκ των υστέρων η θέαση
αναλογίζεται τους περιορισμούς της.
Κοιτάζεται απρόσιτα.
Δεσμεύεται στο χρόνο.
Μαζεύεται.
Τα είδωλά της μυθολογούν τα μάτια.
Μια υποψία ζωντανή, που ξέρει να τρομάζει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΩ

Αδιαβροχώ στους διάφορους χειμώνες
και οι θερμοκρασίες μου - δεν εμποδίζονται.
Την άνοιξη είναι που φοβάμαι.

—

Μαζεύω τα κομμάτια μου
έχοντας το πλεόνασμα
της «επένδυσής» σου.
Τώρα,
υπερτερώ σε

κενό.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Κατανοώ τον πυροβολισμό σου.
Την επανάληψη του όμως - όχι.
Ο νεκρός,
δεν τραυματίζεται άλλο.

(ΑΦΗΡΗΜΕΝΑ)

Συμπληρώνομαι στην απουσία του υπολοίπου.
Ας μου επιτραπεί λοιπόν - να κοιτάζω,
εκείνο το μέρος του ουρανού που μ' αφορά.

ΚΥΚΛΟΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΝΤΡΟ

Καμιά γεωμετρία δεν υποκλίθηκε,
γιατί
ο κύκλος που φτιάχναμε
είχε δύο κέντρα.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ

Το διαζευκτικό υπόλοιπο
δηλώνει το αρνητικό μόνιο.
Μόνο οι ταυτολογίες δεν με ξεγελούν,
καθώς επίσης
και όλα όσα βλέπω και ακούω - χωρίς να εξηγώ.
Αφήνομαι στον κόσμο τον μη επαληθεύσιμο
εκεί όπου ο φόβος, δεν απεικονίζεται.

• — , ...

Τα σημεία στίξης
καθυστερούν τις φωνές των λέξεων.
Σκορπίζουν το χρόνο,
δημιουργούν δεσμούς προτασιακών φαινομένων
και συμμετέχουν στο παρόν τους.
Η τελευταία τελεία - ξέρει να αρνείται
γιατί εκεί,
δηλώνεται το έσχατο όριο
του γραπτού λόγου.
Πέραν αυτής,
όλα τα σύνολα των λέξεων
αλλά και κανένα,

Η ΑΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ

Συμφωνούμε με μια πραγματικότητα
την οποία
είτε επιλέγουμε
είτε μας επιβάλλεται.

Τις υπόλοιπες πραγματικότητες
τις οποίες
ούτε επιλέγουμε
ούτε μας επιβάλλονται,
ας έχουμε τουλάχιστο τη διάθεση εκείνη
να τις σεβαστούμε.

Έτσι,
συμφωνούμε
στη συμφωνία της μιας πραγματικότητας - της δικής μας,
αλλά και στη συμφωνία της πραγματικότητας των άλλων.
Φτιάχνουμε,
το πέπλο της γνώσης μας
καθώς επίσης και της άγνοιάς μας.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΗΘΕΝ

Η αβεβαιότητα του παρελθόντος
σκιαγραφεί μη παρατηρήσιμα
όλες τις κλειδωμένες θάλασσες.
Τον αόριστο
κανείς δεν τον γνωρίζει πλήρως,
όπως άλλωστε και τον ενεστώτα.
Η γνωριμία μας με αυτούς τους χρόνους
αποτελεί γεγονός - εντελώς συμπτωματικό.
Λέγεται κατά το δήθεν
πως έτσι λέμε πράγματα.
Συνδέουμε τα γεγονότα επιλεκτικά
και κατόπιν,
φωνάζουμε την επιλεκτική μας αλήθεια.

ΔΙΑΚΕΝΗ ΣΥΝΑΦΕΙΑ

Απειθώ
στην αβεβαιότητα του χρόνου
και παγιδεύω
τις ταυτολογίες της φυλακής μου.
Προϋπάρχω
της συνάφειάς μου
και διαταράζομαι απρόθυμα
από τις καταρρίψεις θεμελιωδών μεγεθών.
Ψευδολογώ
και αδιάλειπτα καταμετρώ
την απαθή διατίμηση της αταραξίας μου
δραπετεύοντας έτσι,
την απομόνωση της παρουσίας σου.

ΑΝΤΙΣΕΙΣΜΩ ΣΤΙΣ ΔΟΝΗΣΕΙΣ

Κρατάω,
το περίγραμμα της φωνής σου
και με τα χρώματα των ματιών σου
αναπαριστάνω,
τον αμετακίνητό μου ουρανό.

ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΣΙΩΠΗΣ

Ταξιδιώτης,
της ίδιας διαδρομής.
Παρατηρητής,
των ίδιων σημείων.
Χρώματα και σκιές - όλα εκεί, ανέπαφα.
Κι αυτός να κουβαλά,
τα διαφορετικά του μάτια.

ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ

η συνοχή του είναι μου
εξακολουθεί να δηλώνεται
με τις συνεχείς επαναλήψεις
του άκεντρου κενού μου

ΣΠΑΡΑΓΜΑΤΑ ΦΩΤΟΣ

Προσκεκλημένος κι ανεπιθύμητος
στο χώρο των σκιών,
ανακυκλώνομαι εκγεωμετρισμένος
μαζεύοντας σπαράγματα φωτός.
Κανένα άθροισμα
δεν δηλώνει κανένα ήλιο
που να μπορεί να λάμπει.

ΓΥΜΝΕΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ

Πώς να ξεδιψάσεις
απ' το θολό ποτάμι;

ΔΙΓΡΑΜΜΙΚΗ ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ

Οι σκιές του χρόνου
παρακολουθούν το σκοτάδι
αφού το φως
εσωκλείεται στη σιωπή του.
Ο ενικός αριθμός
παραδέρνει με τον άνεμο του σκότους
και οι προσεismoί
ανακυκλώνουν τη διγραμμική συνάρτηση.

ΠΟΛΥΧΡΩΜΑ ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ

Τα ψεύτικα ψέματα
είναι για τους αληθινούς ψεύτες.

ΑΙΟΛΙΚΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Οι τεθλασμένες αναπνοές
αγγίζουν την απουσία μου.
Διαθέτουν γωνίες
για να ενοχλούν τις υποψίες των μετρητών τους.
Επιλέγω λοιπόν,
να αναπνέω καλύτερα απ' το χειρότερο άνεμο
με μοναδική ασφάλεια
τη γνώση της αναπνοής μου.
Διακόπτομαι στη σιωπή σου.

ΜΙΑ Θ Α Λ Α Σ Σ Α ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Μέσα στους συνυπολογισμούς μου υπερσυνολώ
εκεί που καταφέρνω να μαζέψω
όλα όσα δεν χώρεσαν
τα δυο σου μάτια.

ΟΣΟ ΑΔΙΑΦΟΡΕΙ ΤΟ ΑΔΙΑΦΟΡΟ

Αναμένω,
την αναμονή μου να εξαντληθεί
για να πάψω να επιμένω
στην επιμονή σου.
Ίσως μέχρι τότε,
το αδιάφορο διαφοροποιηθεί.

ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΚΛΕΙΣΤΟ

Μια αυθαίρετη παραδοχή αδιαφορίας
βεβαίωσε το αξίωμα
της πιθανολογικής συγνώμης.
Μοναδικός ορίζοντας
ένα παράθυρο κλειστό.

ΕΥΘΡΑΥΣΤΑ ΣΩΜΑΤΑ

Όλα λοιπόν,
δεν αγγίζονται
με τον ίδιο τρόπο.

ΕΦΙΠΠΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

Τα παραμύθια
δεν κρατούν όσο τα διαβάζεις.
Έχουν συνέχεια,
τη συνέχεια που εσύ επιλέγεις να έχουν.
Γι' αυτό το είναι σου
εξαργυρώνεται στα παραμύθια του μεταείναι σου,
που κάποτε ονειρεύτηκες να ζήσεις.

ΟΣΟ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ

Ποιος φεύγει και ποιος έρχεται
θα το δει και θα το πει ποιος;
Αυτός που φεύγει ή αυτός που έρχεται;
Σημείο αναφοράς τι;
Αυτά που φέρνουν ή αυτά που παίρνουν;
Κι αν αυτά που παίρνουν είναι αυτά που φέρνουν
αλλάζουν σε τι;
Η αλλαγή αλλάζει.
Αυτός που φεύγει έρχεται
κι αυτός που έρχεται φεύγει.
Όσο το βάθος μακραίνει,
οι καμπύλες ράγιες του τρένου
δίνουν μονάχα ευθείες γραμμές.

μάτια

... η ελάχιστη πρόταση
δεν έχει ήχο ...

ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

Φτιάχνω το μικρότερο φεγγάρι
για να χωρεί μόνο εσένα.
Είναι τεράστιο.

Α ά Ν ν Θ θ Ρ ρ Ω ω Π π Ο ο Σ ς

Πίσω από έναν ΑΝΘΡΩΠΟ
κρύβεται ένας άνθρωπος.
Πίσω από έναν άνθρωπο
κρύβεται ένας ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΔΑΣΟΣ

Οδηγήθηκε κάποτε σε ένα δάσος
με δέντρα - ιδέες
και πουλιά - που δεν πετούσαν.
Ανέπνεε το φως των ματιών της
και ταξίδευε τη σιωπή του τόσο,
όσο να την ακούει.

ΕΚΜΑΓΕΙΑΚΟ ΦΩΣ

Ένα αθέατο φως
διαγράφει τους τελευταίους υπαινιγμούς του.
Αζωγραφεί στο κενό με χρώματα άχρωμα
και στρεβλώνει τις μορφές του
εξανεμίζοντας έτσι,
τον ετερόφωτό του εαυτό.

ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΠΝΟΗ

Φυσάει εκεί
όπου ο ήλιος λάμπει περισσότερο.
Επικρατέστεροι άνεμοι
οι αναπνοές μας

ΣΕ ΜΗ ΛΟΓΙΚΟ ΧΩΡΟ

Η θάλασσα που ψάχνω
δεν είναι από νερό φτιαγμένη.
Δεν μετακινεί κανένα κύμα
ούτε φοβάται τη στεριά.
Είναι μια θάλασσα κτισμένη
για να πατήσεις - να πετάξεις
εκεί που φεύγουν τα πουλιά

Ο (έβδομος) ΣΤΙΧΟΣ

Στον έβδομο στίχο, γράφω την αλήθεια.

Δεύτερος στίχος

Τρίτος στίχος

Τέταρτος στίχος

Πέμπτος στίχος

Έκτος στίχος

Όγδοος στίχος

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πρόχειρα,
δεν μπορώ
να σε θυμάμαι.

ΟΡΙΑΚΕΣ ΑΝΤΟΧΕΣ

Κοιτούσαμε τη θάλασσα
ώσπου
μας έπνιξε

ΕΠΑΛΛΗΛΩ ΩΣ ΠΑΡΑΛΗΠΤΗΣ

Ταχυδρομώ το νου μου
στο νησί της σιωπής

ANATOMIA

ε μ ε ί ς

ΤΟ ΧΑΟΣ ΡΑΓΙΖΕΙ

Διαφεύγω και αντιστρέφομαι
παγιδεύομαι στο υπερπλήρες κενό.
Ραγίζομαι μέσα στην τάξη του χώρου
και συνενώνομαι μέσα στο χάος.
Ο χρόνος που χάθηκε
δεν χρεώνεται
και οι χωροχρονικές σήραγγες
τείνουν να τον χρεώνουν.
Ο απόλυτος χώρος κατακερματίζει
το ελαφρύ φως
και το κβαντικό παράδοξο
θα υφίσταται έως εκεί,
λίγο πιο κάτω ακόμα.

ΟΡΘΙΑ ΚΤΙΡΙΑ

Με έπαρση τα παράθυρα
στέκονται κλειστά,
κουβαλώντας πάντα
το αίσθημα της ευθύνης του κλεισίματος.
Υπηρετούν τη διατήρηση
της συσκότισης του δωματίου.
Υπηρετούν τη διατήρηση της περιέργειας
των περαστικών,
που στέκονται επίμονα να τα κοιτάζουν.
Υπηρετούν την αρχιτεκτονική αισθητική
ενός παλαιού κτιρίου.
Η άρνηση δεσμεύει.

ΑΙΑΝΤΕΙΟΣ ΓΕΛΩΣ

Κρατήσαμε τις απουσίες μας
γιατί οι παρουσίες μας
συνήθιζαν να απουσιάζουν.
Αιδήμων σιγή και αιάντειος γέλωσ
η κατάληξη της «παύσης».
Εις εξόφλησιν των χρεών μου
ταλαιπωρώ τη μορφή σου στη σκέψη μου
και επεξεργάζομαι τα συντρίμια της.
Παύσατε πυρ.

ΕΝΟΡΑΣΗ

Αδιάκριτες γεωμετρίες
προσπαθούν να εκμηδενίσουν
τις αγενείς αποστάσεις.
Η δαντική ακυριολεξία
αναβάλλει την αναγνώριση της αντίφασης.
Αυτό το βάθος
δεν έχει βυθό.
Και συ
προσπαθείς να το μετρήσεις.

ΑΝΤΙΜΟΤΙΒΙΑΚΗ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ

Αδιαφορώ συχνά να μην σκέφτομαι
προξενώντας εμμονές και εστιάσεις
εκεί που τείνω πάντα να δυσκολεύομαι.
Έχω συνηθίσει να αναπαράγω
την καταστροφή της ηρεμίας μου,
γι' αυτό και βιώνω
την ανοικτοχρωμία του μαύρου
στον τετραδιάστατο καμβά μου.

ΓΙΑΤΙ ΕΜΜΕΝΩ

Κλειδώθηκα έτσι,
γιατί πίστεψα πως
τα κλειδιά είναι αχρειαστα
σε πόρτες που μας βλέπουν.
Τα αντικλείδια
δεν έλαβα υπόψιν
και να που βρέθηκα κλειδωμένος
χωρίς κλειδιά και αντικλείδια.

( )

Μαζεύτηκαν τα σύννεφα
και συναυλούν το χρώμα της παράλειψης.
Ερμηνεύουν - μια λεπτομέρεια.
Ερμηνεύουν - ένα συγκεκριμένο φως.
Ο ουρανός μικρός
για τέτοια συναυλία.
Ο χώρος αδύνατος
να χωρέσει μια τέτοια απουσία.
Και όλα αυτά
για μια παρένθεση.

ΜΑΓΜΑ

Το λεπτό σεντόνι
καλύπτει το «παρόν»
και επισκιάζει
όλους τους άλλους χρόνους, υπαρκτούς και μη.
Λες και ζήσαμε κάποτε
και δεν το μάθαμε.
Λες και γελάσαμε παράλληλα
ξεχνώντας το χαμόγελό μας.
Λες και δώσαμε υποσχέσεις
και τώρα δικαζόμαστε.
Αναληθείς και ένοχοι κριθήκαμε
και την αιτία δεν τη μάθαμε ποτέ.
Οι πραγματικότητες υπάρχουν
και οι άνθρωποι
βιώνουν τα καμώματά τους!

ΕΙΣΟΔΟΣ Ή ΕΞΟΔΟΣ

Η έξοδος ήταν κλειστή
όταν η κατάφαση φυγής επέμενε.
Μόνο ένα παραθυράκι
έδινε τη λύση.
Το παραθυράκι της ντροπής.
Η κατάφαση φυγής
αρνήθηκε στην επιμονή
και η έξοδος
θεωρήθηκε είσοδος
με δύσκολες προσβάσεις...

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΞΗΡΑΣ

Εκστρατείες θυμού και οργής
εξαπολύονται στα μάτια εκείνα
που σε ωκεανούς οδήγησαν
τις βάρκες των ονείρων μου.
Στα ανοικτά αφέθηκα
για να διορθώνω
εσφαλμένες ανισορροπίες προηγούμενων χρόνων.
Λες και εγώ
γεννήθηκα για να μαζέψω
όλη την εγκατάλειψη.
Πώς να κατανεμηθώ;

ΕΦΕΔΡΙΚΟΣ ΛΑΜΠΤΗΡΑΣ

Όλα τα κυκλώματα
ονειρεύονται το κλείσιμό τους
για να επιβεβαιώσουν τη χρηστική τους ύπαρξη.
Ανησυχούν περισσότερο
μην τους καεί ο λαμπτήρας
και το άνοιγμα του κυκλώματος συμβεί.
Την πηγή τη θεωρούν δεδομένη.
Έτσι ενεργούν και οι άνθρωποι,
μόνο που στην περίπτωση αυτή
προνοούν για τον εφεδρικό λαμπτήρα
και δεν τους πολυνοιάζει
αν το φως δηλώσει αποχή,
αφού θα το επαναφέρουν αμέσως
χωρίς κανένα αίσθημα απώλειας.

ΣΚΕΥΩΡΙΑ

Έτσι,
για να υπάρχουμε
με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο.
Οι συστάσεις έχουν συμβεί.
Αυτό που απομένει
είναι να καθορίσουμε τις εκπτώτικες τιμές
γι' αυτό που μας προέκυψε
και δεν μας αξίζει ενδεχομένως.
Όλοι οι ουρανοί αποτελούν την άρνηση.
Και η φυγή
μια κατάφαση ευγενική.

ΑΠΟΛΥΤΟ

Φτάνει ο όρκος των ματιών
και περισσεύει.
Αβέβηλη η σιωπή ηχογονεί
και υποκλίνεται στο συναπάντημα χωρίς αναλογίες.
Ο ύπνος δεν κοιμάται
και το λευκό κρασί
γεύεται τα χείλη του,
αποκτώντας έτσι το χρώμα που του ταιριάζει.
Κ' ύστερα
διερωτάται κανείς
αν το επεισόδιο τούτο συνέβηκε τυχαία
αφού το υποκείμενο
αγνόησε την έννοια του απολύτου.

ΔΙΑΧΥΣΗ ΦΩΤΟΣ

Σκόνταψε η αγάπη
και η κίνηση αυτή
τραυμάτισε μια ευτυχία.
Θεραπευόμενη ή μη
άλλαξε διεύθυνση και φορά.
Ο μαγνητισμός υποκρίθηκε
και τα λόγια του Δημόκριτου ψευδή.
Γιατί η έλξη δεν συντελέσθηκε;
Τα φορτία υπήρξαν.
Αρνητικό και θετικό.

$$B = K \cdot M \cdot m / R^2$$

Το γεωμετρικό κέντρο της γης είσαι
κι' εγώ ένα ταχυόνιο
που πάντα τείνω για επίσκεψη.
Βλέπεις,
ακολουθώ πιστά
το νόμο της βαρύτητας.
Η φύση
μερίμνησε και για μας.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Αυτή η σιωπή
δεν απαντά σε ερωτήσεις.
Υποβάλλει ερωτήματα
απορρίπτοντας τον ήχο.

ΕΥΘΕΙΑ ΜΕ ΓΩΝΙΕΣ

Η ζωή κοιμάται
για να ονειρεύεται.
Το παραμύθι της προσφέρεται
σε όσους έμαθαν
να τη νανουρίζουν!

ΑΠΕΡΙΟΔΗ ΥΠΟΘΕΣΗ

Έγχρωμη βαριά σκιά
μάζεψε επιτέλους τα χρώματά σου.
Δήλωσε την απουσία σου
και μην πυκνοχρονείς.

ΑΠΥΘΜΕΝΑ

Η συνισταμένη υπόκαυστη σιωπή
έδωσε το πυρίμαχο τέλος.
Ένα άθροισμα με αφαιρέσεις,
για να θυμίζει
την ελάχιστη συμμετρική έλξη.

ΑΥΤΟΠΤΗΣ ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ

Έστω και το τελευταίο φως
θα κουβαλεί το θα...
Ανυπαρξία μεν, αυτόπτης δε.
Έστω.

ΜΙΣΟ ΕΙΔΩΛΟ

Ίσως
σε συμπληρώσει ο καθρέφτης σου.
Γιατί
απ' εδώ και πέρα
θα είσαι μισή.

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

Είχα ακούσει
πως όλα τα τέλεια πληγώνουν.
Εσύ ήσουν μέτρια
και με σκότωσες.

ΑΠΡΟΣΕΚΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Προσφεύγαμε στο εμείς
όταν τα αδιέξοδα μας ευνοούσαν.
Δεν μπορούσαμε να μετρήσουμε
μα ούτε να διαβάσουμε τα μάτια μας.
Τα χέρια μας διστακτικά και άτακτα
αρνούνταν τη συνάντηση.
Επιθυμούσαν τα κοιτάγματα
ακούοντας τη φωνή τους.
Κύκνειο Άσμα.
Το πάρθιον βέλος
διέκοψε το πέταγμα
επιφέροντας την πτώση.
Άηχη κατάληξη με προσωπικούς περιορισμούς
ώστε ο πνιγμός να είναι βέβαιος.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μια καρέκλα κενή
συντηρεί την παρουσία σου.
Μια υπόκαυστη σιωπή
συνοδεύει τη δυσάρεστη συμφωνία.
Ένας μικρός αναληθής ουρανός
διεξάγει τη συντηρητική του επανάσταση.
Μια καρέκλα κενή.
Δυο καρέκλες κενές.
Όλοι παρόντες.

ΠΕΤΡΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Αντιστρέψιμος ο χρόνος
και η απουσία σου
δηλώνει ναυάγιο πολέμου.
Αδόκιμος ο πόλεμος.
Έγκλημα η παύση.
Κόλαση ο φόβος.
Το πλοίο το δικό μας δεν ναύλωσε.
Καμιά θάλασσα δεν άντεξε να το σηκώσει.
Μια πέτρινη θάλασσα ο ορίζοντας
και το ταξίδι να την περπατά.

ΤΡΕΙΣ ΤΕΛΕΙΕΣ

Επενδύομαι στο εσένα
προς αφαίρεση του εμένα.
Κρίνομαι στο φόβο σου
και ζητάω να συμβαίνω.
Αφήνομαι να κλέβομαι
εκεί που συναντιέμαι.
Έτσι ο ενικός σου
δηλώνει τον πληθυντικό μου!

ΧΑΙΩΜΟ ΚΡΑΣΙ

Δεν ξεδιψάς με τούτο το κρασί
αλλά το γεύεσαι
για να αλλοιώσεις το χρώμα του.
Μεθάς την ησυχία σου
και χορεύεις τη γεύση του.
Την πληρότητά του
δεν θα τη νιώσεις
γιατί δεν ανταλλάξαμε ποτέ ποτήρια.

ΑΠΟΝΟΜΗ

Εγώ - Εσύ - Εσύ
Εμείς - Εμείς - Εμείς
Ο ενικός σε δύο πρόσωπα
και ο πληθυντικός σε ένα.
Γραμματική για δύο - ένα εμείς
χωρίς εγωτικές συντακτικές παρεκκλίσεις.

%

Καταργήθηκε έτσι,
κρύβοντας ακόμα και τη σκιά του.
Κατατάχτηκε στο χώρο των αφαιρέσεων
ψάχνοντας την απομόνωση της δυστυχίας του.
Η αντισυμμετρική σιωπή
δεν περπάτησε το φόβο του νου του.
Πίστευε απροσδόκητα·
γι' αυτό και το μέλλον
δεν μπορούσε να τον ανατρέψει περισσότερο.
Κούραζε τα βήματά του
αλλά δεν παραδόθηκε ποτέ στις εκπτώσεις.
Τον ενοχλούσαν πολύ τα ποσοστά.

ΑΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

A'

Το σκοτάδι φωτίζει το φως
γι' αυτό διατηρούν σχέση φιλίας.
Το κενό συνυπάρχει με την ύλη
γι' αυτό και διατηρούν την έννοια «κόσμος».
Εσύ δεν είσαι εγώ
γι' αυτό και γνωρίζω πολύ καλά
τι πάει να πει παρουσία απουσίας.

B'

Ο φθορισμός των οπτικοσυναρτήσεών σου
κατακερματίζει το κενό μου.
Επιφέρει την κλόνηση του χρόνου,
που προκαλεί ανεπιθύμητες μεταβλητές
μέσα στην ακαταστασία του χώρου.
Φθερσιγενής η πόλη
που προσκλήθηκα να ζήσω.
Ένας ήλιος τετράγωνος
με μαθηματική ακρίβεια στα λόγια του.
Λες και οι συμμετρίες
είναι που έδωσαν τον άνθρωπο.
Εκείνες οι παράλληλες σκιές
που καίγονται ακόμα.

Γ'

Οι ειδικοί ψάχνουν απεγνωσμένα
να προσδιορίσουν τα χρώματα της λάβας.
Κουράζουν τα βιβλία τους,
επισκοπούν τα συντρίμια
και προετοιμάζονται συνεχώς
να αναγγείλουν με ενάργεια το πόρισμα.
Το επιμύθιο λείπει.
Ίσως θα ήταν καλύτερα
οι ειδικοί να αρκεστούν σ' αυτό που είδαν
και όχι σ' αυτά που συνέβησαν.
Η ελλειπτική «πραγματικότητα»
είναι και αυτή μια πραγματικότητα!

Δ'

Καθρεφτίζομαι
και βλέπω τα μάτια σου
για να ξεχνιέμαι στο εμείς.
Νανουρίζομαι με το φεγγάρι
και χαϊδεύω τα άστρα του γιατί.
Κλαίω για τη σχάση του φωτός.
Κλαίω για το διαθλώμενο αίσθημα.
Σκέφτομαι αν τελικά
αναπνέουμε το ίδιο οξυγόνο.
Καθρεφτίζομαι
και βλέπω τα μάτια μου για να διαβάζω το εγώ.
Ένα εγώ, ένα εμείς
πως μπορούν να χωρέσουν σε έναν καθρέφτη;
Δεν είναι ερώτηση αυτή.
Κι όμως!

E'

Συνηθίζω να σε ψάχνω
αγνοώντας την πιθανότητα συνάντησης.
Υπακούω στην ιδέα σου.
Περιφρονώ την απουσία σου
και εστιάζω την ευτυχία μου στη δυστυχία μου.
Δεν εθίζομαι στο νερό της βρύσης,
αφού ο ωκεανός δεν εξατμίστηκε ακόμα.
Τώρα που ήρθε η ώρα να συστηθούμε
σίγουρα θα νιώσουμε πιο άγνωστοι.
«   »!
Πάνω από τα σύννεφα
υπάρχει ουρανός.

Z'

Ο ήχος της σιωπής ακούγεται.
Τα φώτα δεν χαμηλώνουν περισσότερο.
Οι σκιές των χαμηλών θερμοκρασιών
μπορούν να συμβαίνουν με διάφορους τρόπους.
Οι αποστάσεις είναι άλλες.
Προσπαθώ να τις μετρήσω.
Οι αποστάσεις είναι λάθος όποιες κι αν είναι.
Επειδή ακριβώς υπάρχουν.

Η'

Κομματιάζεται ο επίθετος χρόνος
και τα χρονόνια τρέχουν να κρυφτούν
πίσω από τις στιγμές.
Οι στιγμές αρνούνται να επιτελέσουν
το ρόλο της συγκάλυψης.
Σκοτώνονται για να μην τραυματιστούν.
Οι φωτιστές αδυνατούν.
Οι ηχολήπτες επίσης.
Εντούτοις η ερμηνεία του «ρόλου» συμβαίνει.
Οι θεατές φαντάζονται τα σκηνικά.
Αυτή η παράσταση τελειώνει
έτσι είπε κάποιος
και η αυλαία έκλεισε.
Η διάρκεια αυτού του κλεισίματος
δεν καθορίστηκε από τότε.
Μια ένηχη απροσπάθεια.

Θ'

Ζητάμε το φεγγάρι
που θα μας κρυώσει.
Όχι γιατί αρεσκόμαστε στο κρύο,
αλλά γιατί έχουμε βαρεθεί τον ήλιο της απόστασης.
Φαινόμενο σχετικό βέβαια,
μια ασυνέχεια κλειστής περιοχής,
με μαθηματική ελπίδα.
Χάρτης, χωρίς κλίμακα.

I'

Η εκτροπή του φωτός
οδηγεί συνεχώς στην πιθανοφάνεια.
Ο νόμος των μεγάλων αριθμών υφίσταται.
Το φράγμα της σιωπής δίνει συνεχώς τη μάχη.
Ναι! Ο στόλος της χαράς ναυάγησε.
Περιμένω τις βάρκες.
Ας είναι, έστω και τη μοναδική βάρκα
να δω να ξεπροβάλει για λίγο,
κι ύστερα ας χαθεί!
Αντέχω.
Έστω· την ασυνέχεια της συνέχειας θα συνεχίσω.

ΘΕΕ ΤΗΣ

Πόσα να σβήσω
σε μια κόλλα χαρτί...

ΠΡΟΣΩΠΟ ΑΠΡΟΣΩΠΟ

*Για μια ημερομηνία
που δεν έζησα ποτέ*

Πρόσωπο απρόσωπο
που πιστοποιούσε
με την παρουσία του
την ανθρώπινη ύπαρξη,
δέχθηκε ένα πρωί
το χαιρετισμό του ήλιου.
Ο χρόνος ίδρωσε τόσο πολύ
που κρύφτηκε μέσα στην παγωμένη ύλη.
Ο χώρος εξαφανίστηκε
αφού υπονιάστηκε πως ποτέ δεν υπήρξε.
Οι άνθρωποι έκλαψαν όσο μπορούσαν.
Δεν μιλώ ποτέ για το πρόσωπο.
Δεν μιλώ ποτέ για το απρόσωπο.
Νιώθω να είμαι η σκιά
του απρόσωπου αυτού προσώπου
και αυτό νομίζω πως είναι αρκετό!

ΚΛΑΣΜΑΤΙΚΟ ΠΕΤΑΓΜΑ

Η αναμονή έχει οδηγήσει
στην αναπηρία και αποσύνθεση του ονείρου.
Τα μάτια πρέπει να μάθουν να βλέπουν
και όχι να κοιτάζουν.
Τα χέρια πρέπει να μάθουν να τρέμουν
και όχι να αγγίζουν.
Τελικά το «όχι» δεν πρέπει να ενοχλεί.
Ό,τι ανάβει σβήνει και ό,τι υπάρχει
μπορεί να αλλοιωθεί.
Εκείνες οι απότομες απογειώσεις
είναι που με ενοχλούσαν
γιατί είχαν ανώμαλες προσγειώσεις
μετά από κάθε κλασματικό πέταγμα.
Χαιρετώ λοιπόν εκείνο το κλασματικό πέταγμα,
χωρίς καμιά αναμονή.
Αντίο!
Ό,τι ανάβει σβήνει και ό,τι υπάρχει
μπορεί να αλλοιωθεί, όταν αμφισβητείται...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Δεν διάβαζα εγώ τις λέξεις του.
Αυτές οι ίδιες ξεπηδούσανε
από το άψυχο εκείνο χαρτί
και με ευκολία ταλαιπωρούσανε
τα δικά μου τα μάτια.
Κι αυτά με τη σειρά τους
μη μπορώντας να δεχθούν τα προσφερόμενα,
επαναστατούσαν υγρά!...

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Έκλεισα τα μάτια μου
και βρέθηκα μπροστά μου.
Κλείστηκα μέσα στα χέρια μου
και εγκλωβίστηκα στην αναπνοή σου
κι ας μην τη γνώρισα ποτέ.
Έκανα να αρνηθώ την πρόσκληση
μα τα πόδια μου
άρχισαν να δηλώνουν κουρασμένα.
Το αίμα μου
αρνήθηκε να συνεχίσει να ικανοποιεί
τις εξισώσεις της κίνησης.
Η συναυλία του λάθους έχει τελειώσει.
Τελικά το ψεύτικο είναι το αληθινό.
Κανένας δεν μου τόπε.

Σ' ΑΓΑΠΩ

Ο εαυτός μου κι' εγώ
ποτέ δε συναντήθηκαν.
Εγώ ήθελα τα πάντα.
Αυτός μόνον Εσένα.
Εσύ κατάλαβες μονάχα το Εγώ.
Κρίμα που δεν κατάλαβες Αυτόν...
Κι όμως σ' αγαπώ!

ΤΟ ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟ

Τύλιξα τη σιωπή μου
μέσα σε ένα πεντάγραμμο
ώστε να σε κρατήσει η θύμησή μου
όπως θυμάται η επόμενη νότα την προηγούμενη.
Έτσι φευγαλέα, αλλά με επαναλήψεις.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Σαν θελήσεις
να σβήσεις μια φωτιά
που τάχει κάψει όλα,
θυμήσου και τη στάχτη
που θα μείνει ζωντανή.
Ακόμα κι αν την πάρει ο άνεμος
θα αφήσει την οσμή της
και στη συνέχεια την ανάμνησή της.
Μα η μελλοντική ανάμνηση
δεν είναι προσδοκία;
Θαρρώ πως για εκείνη την ανάμνηση μιλώ!

ΜΕΛΩΔΙΚΗ ΣΙΩΠΗ

Πόσο θα ήθελα να ζούσα
μέσα στην καθυστέρηση του χρόνου
χωρίς να με απασχολούν οι απώλειές του.
Να διάβαζα τη σκέψη των ματιών σου
και τις επιθυμίες της ψυχής σου πιο πριν
και να σου έλεγα στο φάλτσο χρόνο
που συναντηθήκαμε,
με μια μελωδική σιωπή, σ' αγαπώ.
Μα ίσως να ζω μέσα σ' αυτήν την καθυστέρηση
μέσα σε κάποιον υστερόχρονο...

ΑΤΙΤΛΟ

Εσύ που γνωρίζεις κάτι
και δεν το λες
και μόνο εσύ το ξέρεις
και το κρύβεις και το φυλάς,
μοιάζεις με κερί σβησμένο στο σκοτάδι.

ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΦΩΤΙΑ

Κάηκε το όνειρο
μέσα στην παγωμένη φωτιά.
Μια φωτιά που ο άνθρωπος
δεν μπορεί να δει,
παρά μονάχα να τη νιώσει.
Ο αγέρας πήρε τη στάχτη
και μ' άφησε να θυμάμαι
τα μάτια εκείνα
που μου 'δωσαν κάποτε ζωή...

ΤΟ ΒΑΘΟΣ

Μου μίλησε απαίσια και απάνθρωπα.
Μ' έκανε πράγματι να λυπηθώ.
Δεν με παραξένεψε όμως
γιατί ήταν πράγματι σε όλη του τη ζωή
ένα ρεμάλι.
Ήταν άνθρωπος επίπεδος με δύο διαστάσεις.
Του έλειπε η τρίτη.
Το βάθος.

ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

Τα μεγάλα αισθήματα
μοιάζουν με κακοποιούς
που ποτέ δε συλλαμβάνονται
και ποτέ δε φυλακίζονται.
Κινούνται ελεύθερα και απροσδιόριστα.
Το θάνατό τους κανείς δεν το μαθαίνει
γιατί ξέρουν να «πεθαίνουν» αθόρυβα
χωρίς να προσπαθούν να επιδείξουν
στον οποιοδήποτε
πως κάποτε γεννήθηκαν - έζησαν,
κι έπειτα αποσύρθηκαν...

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ

Το μελάνι
χύνεται στο χαρτί
για να σκοτώσει
τη σιωπή των ματιών!

ΔΥΟ ΚΕΡΙΑ

Δυο κεριά
που ποτέ δεν έδωσαν
τη φλόγα τους
αλλά ονειρεύτηκαν το σβήσιμό τους,
ειρωνεύονται το φως.
Ίσως γιατί τους στέρησαν το σκοτάδι
και αφέθηκαν
να στολίζουν το έπιπλο.

MNHMH

Κάποιες νύχτες
το τσιγάρο τελειώνει γρηγορότερα.
Τα μάτια κοιτάζουν περισσότερο
κι ας είναι κλειστά.
Η καρδιά μου κτυπάει πιο γρήγορα
κι ας είναι κι αυτή σταματημένη.
Αδιάφθορη η μνήμη.
Η ταχύτητα της σκέψης δεν ησυχάζει
χωρίς να προσπαθεί να προσδιορίσει
τα αίτια που η προσδοκία έγινε μνήμη
και τελικά η μνήμη
θα πρέπει να γίνει ανάμνηση!

ΜΕΤΑΓΓΙΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Οι προσπάθειες του νου
για μετάγγιση της σκέψης
απέβησαν άκαρπες.
Την πραγματικότητα
μια αποτυχημένη ομίχλη τη σκεπάζει
και τα διαστρεβλωμένα είδωλά της
αποτυγχάνουν να δώσουν
τα μηνύματα παραπλάνησης.
Η μετάγγιση της σκέψης
παραμένει απραγματοποίητο όνειρο
για τους ονειροπόλους της φυγής.
Ομόηχη η αναπνοή όπως και χθες!
Σίγουρα,
δεν είναι ο καπνός του τσιγάρου
που θολώνει τα μάτια...

ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΔΥΟ ΖΩΕΣ

Ένα διάλειμμα ο χρόνος
μέσα στην απουσία της ζωής.
Μιας ζωής που φέρει αρχή και τέλος.
Ένα περιδέραιο στο λαιμό,
για να στολίζει την άνοιξη
η απουσία του χρόνου.
Μιας ζωής που δε φέρει αρχή ούτε τέλος.
Η επιλογή δική μου.
Η επιλογή δική σου.
Καμιά φορά, κανενός η επιλογή!

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΔΕ ΜΕ ΠΕΡΠΑΤΑ ΠΙΑ

Ο δρόμος δε με περπατά πια.
Ο ήλιος κρύβεται μέσα στο ηλιοβασίλεμά του.
Παγώνω μέσα στη ζέστη του και ατενίζω
με μια βαθιά συλλογή Εκείνα τα μάτια.
Εκείνα τα μάτια που κάποτε μου μίλησαν
σε συγχότητες που δεν μπορούσα να δεχθώ.
Πολλές φορές είναι που ξεχνώ,
μα πάλι θέλω να θυμάμαι
έστω για να λυπάμαι εγώ και η θύμησή μου!
Ο δρόμος δε με περπατά πια
αλλά θα περπατήσω, έστω και μοναχός.

H ΜΟΝΑΔΑ

Αν αφαιρεθώ εγώ από εσένα
θα δώσουμε το τίποτα.
Αν αφαιρεθείς εσύ από εμένα
θα δώσουμε και πάλι το τίποτα.
Αν προστεθούμε εμείς οι δύο
θα δώσουμε τα πάντα!
Και το πηλίκο μας
ίσο με μονάδα!...

ΛΕΙΨΟΦΕΓΓΑΡΙΑ

Μέσα σε τούτη τη λειψοφεγγαριά
λογιάζομαι εκείνα τα σύννεφα
που κάποτε ενώ στεκόντουσαν σε ύψος μηδέν,
τα νόμιζες ανύπαρκτους χειμώνες.
Εκείνες τις θάλασσες
που σε ύψος άπειρο
κάποτε τις γιόρτασες τρυπώντας τις,
με τα βέλη του νου.
Η αναβολή της άνοιξης δεν κοστολογήθηκε,
αφού οι αριθμοί
δεν τα βρήκαν μεταξύ τους!

ΦΑΚΟΣ

Όταν συνηθίσεις να κοιτάς
τον εαυτό σου μέσα από φακό
τότε είναι που τα διάφορα μεγέθη
παύουν να έχουν μονάδες μέτρησης.
Το μηδέν μπορεί να γίνει άπειρο
και ο «άνθρωπος» άνθρωπος!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Η αχρωματοψία του νου
εμφανίζεται σαν η καρδιά
αρχίζει να ζωγραφίζει.
Το πινέλο χαϊδεύει τα χρώματα
και το φως χάνει τον παλμό του.
Ο νους ζωγραφίζει άχρωμα
ενώ η καρδιά γίνεται καλλιτέχνης.
Ένας καλλιτέχνης που μπορεί να ζωγραφίσει
τον ήλιο κόκκινο να ανατέλλει από τη δύση...
Ήλιοι που ανέτειλαν από τη δύση
ποτέ δεν πέθαναν, απλώς κρύφτηκαν
έχοντας στη θύμησή τους την ύπαρξή τους...

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΤΕ

Δεν είχες μάτια
να με συναντήσεις μέσα στο σκοτάδι.
Δεν είχες χέρια να με αγγίζεις από απόσταση.
Δεν είχες φωνή
να μου δώσεις τις ακριβείς συντεταγμένες σου
στο χωρόχρονο του αισθήματος.
Δοκίμαζες και επιδοκίμαζες
ποιο όνειρο θα ήταν το επόμενο
που θα μου δάνειζες
στέλνοντάς με σε ταξίδια που κρατούσαν τόσο
ώστε να γύριζα πάντα πίσω αταξίδευτος.
Δυστυχώς ένα μέγεθος γίνεται αντιληπτό
μόνο από ένα άλλο μέγεθος.
Στην περίπτωση αυτή μόνο ένα υπήρχε.
Κάτι που δεν υποψιάστηκες ποτέ.
Ας υποθέσουμε για λόγους ασήμαντους.
Για λόγους λεπτομέρειας.
Για λόγους μεγέθους.

ΕΠΙΠΛΕΩ

Επιπλέω στο όνειρο να μη βουλιάξω
χωρίς να θέλω να σωθώ!
Καλύτερα να κινδυνεύω
κι ας ξέρω πως αν πνιγώ θα λυτρωθώ...
Το νερό με χαϊδεύει και γω φοβάμαι μη βραχώ.
Επιπλέω.

ΑΠΛΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

Αναδιπλώθηκαν οι θερμοκρασίες
και το δωμάτιο βυθίστηκε
μέσα σε κάτι λέξεις αδιέκβατες.
Η περιστροφή τους ήταν άρυθμη
εξαιτίας της απουσίας τους
από το χορό της αποκάλυψης.
Αδιεξίτητες λέξεις
που ούτε συστέλλονται
ούτε διαστέλλονται.
Απλά υπάρχουν.

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΟΙΗΜΑ

Η ακατάπαυστη ιχνηλασία
του ποιητή
οδήγησε στο συμπέρασμα
πως δεν πρόκειται για έλλειψη παρουσίας·
αλλά για απουσία!
Το επόμενο ποίημα γράφεται εύκολα
αφού η συναισθηματοτροχιά είναι γνωστή
και ο ποιητής
ξέρει να μην αλλοιώνει
την πραγματικότητα στα μάτια του.

ΥΨΟΣ

Καίω τον ήλιο
και του χαρίζω παράδεισους ντροπής.
Προδότης αυτός, προδότης κι εγώ
προδότες όλοι μας λοιπόν.
Του χαρίζω λίγη λάμψη.
Του χαρίζω λίγο φως.
Αυτός αρνήθηκε το χρώμα,
αρνήθηκε τη σιωπή,
αρνήθηκε και τον όγκο της ψυχής.
Καίω τον ήλιο
και του χαρίζω παράδεισους ντροπής,
αφαιρώντας του το «πρόσωπο»,
αφαιρώντας του το «ύψος»!

ΕΠΑΧΘΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ασύστατα τα βλέμματά σου
χωρίς να προκύπτει
καμιά συνήχηση και κανένας ταυτοχρονισμός.
Μια θάλασσα
ξέρει να θυμάται
την αρνητική σε χρόνο παρουσία μου μαζί σου.
Στιγμές που θαρρώ
πως μόνο με τον αόριστο συνδέονται
και με κανέναν άλλο χρόνο.
Δεν ξέρω πώς να γράψω το τέλος
αφού δεν ξέρω αν υπήρξε ποτέ η αρχή.
Επαχθείς αναμνήσεις.

KANENA ANTIO

Για το Στέλιο

Οι αναπνοές μας
γυροφέρνουν το περπάτημά σου
και το βρίσκουν.
Η φωνή σου
τρίζει με τη σιωπή
και βουβαίνονται οι ρόλοι.
Το παράδοξο
ολοένα συννεφιάζει «το σκοπό»
για τη ζωή.
Ο χρονισμός του χρόνου μας θυμάται
και εμείς ανήμποροι στο κάλεσμα
υπηρετούμε, χωρίς να χαιρετούμε.
Κανένα «αντίο» για το φίλο μας.
Κανένα!

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

Αγκαλιά η νύχτα
με το κερί κρυφοκοιμάται.
Αγυρτεία η συνάντησή της με το φεγγάρι.
Η εγκατάλειψη είναι που φέρνει τον πόνο!
Γράφω για κείνο το φεγγάρι
που δε φάνηκε ποτέ.
Για μια άχρωμη αναμονή.
Κανένα εισιτήριο δεν κόπηκε για μένα.
Μα στο ταξίδι πήγα
έστω και χωρίς αποσκευές.
Καληνύχτα!
Εκείνα τα φύλλα του φθινοπώρου·
ποτέ δεν τα πήρε ο άνεμος...

